

Josep Maria Llompart de la Peña

En un video Lucia Petreli ens parla de Josep Maria Llompart i llegeix el poema *Arrels i matí*.

Lectura de Isabel Lozano

Llicenciat en dret. Fou sotsdirector de Papeles de Son Armadans, assessor literari de l'Editorial Moll i redactor en cap de la revista Lluc. Presidí l'Obra Cultural Balear i l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Destacà pels treballs de crítica i estudi de la literatura. La seva obra poètica aportà un to renovador a l'Escola Mallorquina, punt del qual partiren els seus Poemes de Mondragó; després, es va inscriure en un realisme històric amb matisos irònics, i va evolucionar cap a l'experimentació i el formalisme amb obres com Mandràgola, que obtingué el Premi Crítica Serra d'Or (1981), i La capella dels dolors i altres poemes, guardonada amb la Lletra d'Or (1982). També publicà assaigs, com el recull Països Catalans i altres reflexions. Rebé el Premi Nacional de la Crítica de Madrid (1981), el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1982) i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1982).

PRIMAVERA

Eres tu el camp, o el camp enamoraves?
Coneixies l'abril i ja et somreia
un dimoni boiet a flor de galta.

Venies
per un caminet ros de mitja tarda.
Flames del vent cremaven blaus domassos
d'aigua de mar, em duïes
un paner d'ametlons, copinyes, nacres,
i tenies la veu color de rosa.

Temps era temps, amor, temps era temps!

Parlàvem... Jo no sé de què parlàvem;
d'exàmens de llatí, o per ventura
d'un llibre de poemes. El crepuscle
se'ns moria a les mans com un fresquíssim
papalló virolat. Cavalls de l'ombra
la sang ens galopaven.

Temps era temps, amor, temps era temps!

Dissabtes de capvespre, sense escola.
Qui recorda?... Qui sap?... Mira la pluja.

Us ho diré amb paraules ben planeres

Us ho diré amb paraules ben planeres:
jo tenia deu anys -era aleshores
el temps del slow fox, la falda llarga
i els diumenges lluent de brillantina.
A casa nostra, a la del camp vull dir
(si es pot dir camp d'aquell mig quartó rònec
on el meu pare -el coronell- semblava
clavellers i tristors), hi havia una ombra
feta de totes les blavors del vent
de mil nou-cents trenta i tants. Jo tenia
una mica d'amor a frec de boca.
Tocaven hores. Cap al tard collia
mon pare els crisantems. Dies i núvols.
En el jardí hi havia un safareig
on a penes la mort s'emmirallava.

Auca del capità Antoni

El capità Antoni
té un xabec tot blanc,
ala d'oronella,
mascaró pintat.

El capità Antoni:
espasí lluent,
casaca brodada
i a la mà un clavell.

El capità Antoni
té ulls de lleó;
li presenten armes
a toc de tambor.

El capità Antoni
vol per berenar
fetges de pirata
cuïts amb aigua-sal.

El capità Antoni
encalça l'anglès
-cametes me valguen,
boires de l'estret!

El capità Antoni
entra dins el port.
Sota la perruca
li bronz un record.

El capità Antoni
ja està per morir...
Brodén les donzelles
al carrer del Vi,

I el capità Antoni
balla un minué
amb angelets bàmbols
a dalt d'un fasser.

Lectura de Cami Golart.

S'estimaren, saberen...

Se querían, sabedlo.

Vicente Aleixandre

S'estimaren, saberen
la urgència del sexe com les venes
poden en un moment omplir-se d'aigua
salobre, de sol d'estiu, de peixos
saltadors.

S'amagaven
per la nit del pinar o per les tèbies
raconades de l'ombra.

Sortien, lassos,
la remor de l'oratge o el llunyaníssim
brogit de la ciutat.

En desvetllar-se l'endemà ella creia
que a l'alcova hi havia olor de roses,
i ell pensava el primer vers d'un poema
que mai no arribà a escriure.

Les noces foren de pinyol vermell.

Tenen un fill notari a la península
i una filla amb promés.
Són gent d'allò que en diuen respectable.

Tornen a casa cap al tard, lentíssims,
assaborint cansadament la tarda.
Amb una punta de frisança, els ulls
se'ls perden qualche pic entre les branques
dels arbres del carrer, com si sotgessin
un reste de verdor o de carícia.

Miren els anys, el cel, les hores seques,
el rellotge i la pols. Caminen. Callen.

JOSEP MARIA LLOMPART

Poemes de Mondragó, 1961